

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Immensam Dei bonitatem inde patere, quòd Filij sui occisoribus
ignouerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Tertull. lib.
de Patient.
c.9. & 10.

mortales plus peccarent, si diuinam vindictam minùs formidarent. Et vel eò ipso plus peccarent, quia vindictam ipsi sumerent de inimicis. *Quid credimus Iudicem illum*, ait Tertullianus, *si non & ultorem?* Hoc se nobis repromittit dicens: *Vindictam mihi, & ego vindicabo; id est, patientiam mihi, & ego patientiam remunerabo. Qui vindicat se, honorem vnici Iudicis, id est, Dei abstulit. Post vindictam sequitur pœnitentia, fuga & reatus, vt pari modo plectamur. Quisquis ergo cogitat, in Deo esse Iustitiam vindicantem; & Deum metuit, ne pœnam illius incurrat; & vlcisci se desinit, quia nouit, alium meliorem superesse ultorem: & denique, si illa pulset cogitatio:*

Ierem. 12.

Quare via impiorum prosperatur: bene est omnibus, qui pœnaricantur, & iniquè agunt? mox sibi respondet, nouit iustissimus Mûdi vindex tempus puniendi. Sæpe via initio prospera, ferali exitu terminatur. Per florida prata, ad metuenda venitur præcipitia. Neque quibus bene est, semper est beatè. Vidimus, multis multum dari, qui ducebantur ad rogam. Aspeximus multos, in planif-

Ierem. 48.9.

lima glacie, ludere, & perire. Non fuit fausta vox illa: *Date florem Moab, quia florens egredietur*, sequitur enim: *& ciuitates eius deserta erunt, & inhabitabiles.* Nimirû sicut bos victimandus vitta & corona redimitur, vt ornetur ad cædem; sic Moab, sic impius, *florens egredietur*; vt, velut exitij sponsus, pereat coronatus.

C A P V T V I.

Ipsa Bonitate Dei, Iudicia Dei fieri probatiora, & illustriora.

I.

Psal. 118.

Is Omniscientiæ, ac triplicis in Deo Iustitiæ fundamentis, addi potest debetque illud etiam Bonitatis, vt dicere possimus: *Initio cognoui de testimonijs tuis: quia in æternum fundasti ea.* Sunt enim hæc quinque firmissima, & verè æterna, nec vllis vnquam machinis quassanda diuinorum Iudiciorum fundamenta. De Alcæo alij, alij veriùs referunt de Pittaco Mitylenæo, eum iustitiæ tantam estimationem habuisse, vt filij occisor ad eius tribunal mitteretur; bonitatem tantam ostendisse, vt & huic ipsi ignosceret, vix credibili in posteros exemplo. Nam *Tyrrheum Pittaci filium, cum, in*

tell-

tonstrina sedentem faber quidam erarius, impacta securi, occidit. Cuius manus homicidam vinctum miserunt ad Pittacum, ut de eo supplicium sumeret. At ille, cognita causa, dimisit hominem dicens: Ignoscantiam esse potiore penitentia: seu: Melius est ignoscere, quam punire. Hoc factum dictumque ita Pittacum reddidit amabilem, ut inter Mundi sapientes reponeretur. Dei Filium nos occidimus, sanguis eius adhuc clamat de terra, rei sumus. Non possumus negare factum. Ipse enim vulneratus est, propter iniquitates nostras, attritus est, propter scelera nostra. Quid supererat? Ante Patrem illius stabamus, qui nos perdere potuisset in gehennam. Sed ille inexpectatam protulit sententiam. Audi Filium illius: *Euntes autem, ait: discite, quid est: Misericordiam volo, & non sacrificium.* Potuisset damnare, voluit saluare; & meritis vindictam exhibuit gratiam; quando & Filius eius pro crucifixoribus suis oravit, immo morte sua redemit ipsos etiam suos crucifixo- res. Quae maior Bonitas excogitari potuisset? Rex ille, cum audisset vel seruos suos contumelios affectos & occisos, iratus est, & missis exercitibus suis, perdidit homicidas illos, & ciuitatem illorum succendit. Deus audiuit & vidit, Filium suum vnigenitum, heu quantis, ante iniquos Iudices, contumelios affectum, ac denique etiam, in infami ligno, dirissimè interemptum, cum mittere posset duodecim millia, immo duodecim mille legiones Angelorum, & Deicidas perdere, non misit, sed illis ipsis sanguinem in lytrum ac redemptionem donauit, qui eum profuderunt. Quis posset esse altior gradus charitatis?

Eras. lib. 7. Apoph.

Isa. 53. 3.

Matth. 6. 1. 3.

Matth. 22. 7.

Ob hanc charitatem ait Apostolus: *Benedictus Deus, & Pater Domini nostri Iesu Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis:* Rectè, inquit S. Bernardus, non Pater iudiciorum, vel ultionum dicitur, sed Pater misericordiarum: non modo quod pater videatur misereri potius, quam indignari, & quemadmodum pater filiorum misereatur timentium se; sed eo magis, quod miserendi causam & originem sumat ex proprio; iudicandi vel ulciscendi magis ex nostro, ex nostris scilicet peccatis. Sed si propter hoc Pater misericordiae, quare Pater misericordiarum? Apostolus nobis in vno verbo, in filio vno, ipsam quoque duplicem misericordiam commendat, Patrem dicens non vnius tantum misericordiae, sed misericordiarum, & Deus non vnius, sed totius consolationis, qui consolatur nos, non modo in hac, vel illa, sed in omni tribulatione. *Misericordia Domini multa ait quidam; quia videlicet multae tribulationes infortium, & de omnibus his liberabit eos*

II.
2. Cor. 1. 3.
S. Bernard.
serm. 5. de
Natali Do-
mini.